

Δημιουργία με όχημα ένα λογοτεχνικό κείμενο κι από εκεί στο θεατρικό αναλόγιο

**ΜΙΚΡΟΑΦΗΓΗΣΕΙΣ (ΜΙΚΡΟΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑ-
ΜΙΚΡΟΔΙΗΓΗΜΑΤΑ)**

Δυο απόψεις για τις μικροαφηγήσεις:

Grace Paley: Ένα διήγημα βρίσκεται πιο κοντά στο ποίημα παρά σε ένα μυθιστόρημα και όταν είναι παρά πολύ σύντομο -1,5, 2,5 σελίδες- πρέπει να διαβάζεται σαν ποίημα. Δηλαδή αργά.

Thomas and Shapard 2006,

Δίνοντας μορφή στις μικρές γωνίες του χάους, οι μικροαφηγήσεις μπορούν να κάνουν σε μια σελίδα ό,τι το μυθιστόρημα σε διακόσιες.

Robert Shapard, 1986

Βίκυ Κλεφτογιάννη

Υπεραστικό

Φυσούσε κίτρινος αέρας που χόρευε την επαρχιακή σκόνη σε τολμηρό ταγκό. Τζούρες αλλεργιογόνων εισχωρούσαν στο βλεννογόνο της. Καθόταν πάνω στη βαλίτσα, κάτω απ' τον μεσημεριανό ήλιο. Δεν υπήρχε στέγαστρο, παρά μόνο μια ταμπέλα σε ένα ψηλό κοντάρι. «Στάση υπεραστικών». Η πόλη έρημη, θερμόπληκτη, κλειστά καταστήματα, λευκές φανέλες ξεραίνονταν στα μανταλάκια των μπαλκονιών.

Θα έφευγε. Από παιδί το ήθελε. Αυτή η ησυχία ήταν φορές που της μάτωνε τα αυτιά. Λαχταρούσε τη βουή της μητρόπολης, γύρευε να εναντιωθεί στους μεγάλους δρόμους, να παραπατήσει στα όρια, να μεγαλώσει. Θα χανόταν στα σινεμά και στα θέατρα. Προβολές, παραστάσεις. Στο πανί και στο σανίδι οι ζωές που της έλειπαν. Συναυλίες. Οι πόθοι της συντονισμένοι με τον ξεδιάντροπο βόμβο των ηχείων. Ωδείο. Κιθάρα ή πιάνο, φωνητική. Θα έβρισκε και μια μικρή μπάντα και θα έπαιζαν σε μαγαζιά.

Πέρασε το όχημα του Δήμου, εμψυχώνοντας την κίτρινη σκόνη. Τα ρουθούνια της δεν είχαν αέρα. Ο Ιούλιος σ' αυτόν τον τόπο ήταν πάντα μακρόσυρτος και εκδικητικός. Θα έφευγε. Ένα νυχτερινό παγκάκι στο μεγάλο πάρκο την περίμενε για να της δώσει τις κομμένες ανάσες, με το φεγγάρι ανοίκειο. Πάντα ήθελε να φύγει. Με μια υπέρβαρη βαλίτσα, με ασιδέρωτα όνειρα και με το φόβο για το αβάσταχτο της εκπλήρωσης.

Το λεωφορείο φάνηκε από τη στροφή. Σταμάτησε φρενάροντας και η πόρτα άνοιξε ακριβώς μπροστά της. Τα καθίσματα ήταν κόκκινα, βελούδινα, φθαρμένα πέρα απ' το όριο του οίκτου. Πέντε δευτερόλεπτα. Η πόρτα έκλεισε ερμητικά, σχεδόν θυμωμένα. Καθώς το όχημα ξεκινούσε, κοιτούσε τον καπνό της εξάτμισης να παρεμβάλλεται αδέξια στις φιγούρες του ταγκό.

Τα παιδιά θα ξυπνούσαν σε λίγο. Σαν να της έλειπαν ξαφνικά. Είχε να βάλει πλυντήριο κι ύστερα θα πήγαιναν σε πάρτι γενεθλίων. Σηκώθηκε απότομα, φταρνίστηκε και πήρε το δρόμο για το σπίτι βιαστικά, σέρνοντας με ευκολία τη βαλίτσα της. Έτσι κι αλλιώς, άδεια ήταν.

Βίκυ Κλεφτογιάννη,

Υπεραστικό, Ηλεκτρονικό περιοδικό [Φρέαρ](#)

Μιχάλης Μακρόπουλος

Η μικρή ιστορία του κοριτσιού που ονειρευόταν να πετάξει

Είχαν έλθει τα χελιδόνια, κι ένα κορίτσι στεκόταν στο μπαλκόνι του, γερτό στην κουπαστή, και τα κοιτούσε με λαχτάρα, νιώθοντας μες στα στήθια του το φτερούγισμά τους. Αχ, αναστέναξε, να 'χα κι εγώ φτερά και να πέταγα! Και, τόσος ήταν ο πόθος του κοριτσιού, που η επιθυμία του εισακούστηκε. Μεριάς μίκρυνε, και φτερά κουνουπιού ξεφύτρωσαν στην πλάτη του. Σαστισμένο το κουνούπι πέταξε πάνω από την κουπαστή, μα ένα χελιδόνι έτυχε κείνη τη στιγμή να περνάει αποκεί, άνοιξε το ράμφος του και το έκανε μια χασιά.

Ελένη Αλεξίου
Από το τίποτα

Κάθισα με θέα προς την είσοδο του βιβλιοπωλείου. Η πόρτα πρέπει να άνοιξε μέχρι και είκοσι φορές. Δεν ήσουν σε κανένα άνοιγμα. Αλλά κάθε φορά, περιμένοντας ότι ήσουν εσύ, καρδιοχτυπούσα. «Από το τίποτα φτιάχνεται ο Παράδεισος» ανέφερε ο συγγραφέας τα λόγια του Ελύτη. Έτσι, όσες φορές ανοιγόκλεισε αυτή η πόρτα, ακόμη κι αν ποτέ δεν μπήκες, τόσες φορές αισθάνθηκα ευτυχισμένη.

Ελένη Αλεξίου, Από το τίποτα, Ιστολόγιο [Μπονζαί](#)

Τὸ Φωτόδεντρο καὶ ἡ δέκατη τέταρτη Ὁμορφιά

Μ' ἓνα τίποτα ἔζησα
Μονάχα οἱ λέξεις δὲ μοῦ ἀρκούσανε
Σ' ἑνὸς περάσματος ἀέρα
ξεγνέθοντας ἀπόκοσμη φωνὴ τ' αὐτιά μου
φχιά
φχιού φχιού
ἐσκαρφίστηκα τὰ μύρια ὅσα
Τί γυαλόπετρες φοῦχτες
τί καλάθια φρέσκες μέλισσες καὶ σταμνιά φουσκωτὰ ὅπου
ἄκουγες βββ νὰ σοῦ βροντάει ὁ αἰχμάλωτος ἀέρας.

Κάτι

Κάτι δαιμονικὸ μὰ πού νὰ πιάνεται σὰν σὲ δίχτυ στὸ σχῆμα τοῦ Ἀρχαγγέλου
Παραλαλοῦσα κι ἔτρεχα
Ἐφτασα κι ἀποτύπωνά τὰ κύματα στὴν ἀκοή ἀπ' τὴ γλώσσα

- Ἐ καβάκια μαῦρα, φώναζα, κι ἐσεῖς γαλάζια δέντρα τί ξέρετε ἀπὸ μένα;
- Θόη θόη θμός
- Ἐ; Τί;
- Ἀρίηω ἠθύμως θμός
- Δὲν ἄκουσα τί πράγμα;
- Θμός θμός ἄδυσος

Ὡσπου τέλος ἐνίωσα
κι ἄς πᾶ' νὰ μ' ἔλεγαν τρελὸ
πῶς ἀπὸ ἓνα τίποτα γίνεται ὁ Παράδεισος.

...και έρθει ο καιρός των δέντρων

Ο καιρός των δέντρων...

Πρώτα πήρα το τρένο· μετά το λεωφορείο, το αεροπλάνο και ξανά πάλι το τρένο. Υπόγειο αυτή τη φορά. Η βαλίτσα μου στο διπλανό κάθισμα. Μια άλλη πόλη. Μια άλλη χώρα. Μια άλλη εποχή.

Αργότερα...

Το στομάχι μου νηστικό, η καρδιά μου λυπημένη πολύ... Στο στενό κρεβάτι στην άγνωστη ξένη χώρα...

Ο καιρός των δέντρων...

Πρώτα πήρα το τρένο· μετά το λεωφορείο, το αεροπλάνο και ξανά πάλι το τρένο. Υπόγειο αυτή τη φορά. Η βαλίτσα μου στο διπλανό κάθισμα. Μια άλλη πόλη. Μια άλλη χώρα. Μια άλλη εποχή.

Αργότερα...

Το στομάχι μου νηστικό, η καρδιά μου λυπημένη πολύ... Στο στενό κρεβάτι στην άγνωστη ξένη χώρα...

Οι θεωρητικοί λένε, έχουμε ανάγκη τις μεγάλες αφηγήσεις. Γι' αυτό και επιμένουμε να αφηγούμαστε το παρελθόν αναζητώντας συνεκτικούς κρίκους, αιτιακές σχέσεις και μια λογική αλληλουχία που δεν την αντιλαμβάνεται ο άνθρωπος στο παρόν· στο όποιο παρόν το απλωμένο σε ποικίλα επίπεδα, εξακτινωμένο σε φανερά και άδηλα σημεία. Κοιτάζοντας πίσω, λένε, θέλουμε να δούμε τον δρόμο που περπάτησε η γενιά μας και να οργανώσουμε το χάος που απλώνεται, όλο απλώνεται σε όλες τις πλευρές, σε όλες τις περιόδους. Ελπίζουμε, έτσι, πως θα κατανοήσουμε και τον εαυτό μας, θα τον τοποθετήσουμε κάπως ανάμεσα στους άλλους, θα τον συλλάβουμε στο μέγεθός του το ανθρωπινό.

Τότε σε κείνο το ταξίδι που κόντεψα να χαθώ, ξάπλωσα στο μικρό στενό κρεβάτι και περιμένα πότε θα τελειώσει η ανάσα μου, όπως κι άλλοτε σε άλλα ταξίδια. Ήθελα απελπισμένα να ξεφύγω από τα στενά όρια της χώρας μου. Ήθελα να απλώσω το μυαλό μου σε άλλα πλάτη, να εκθέσω το κορμί μου στο κρύο του βορρά, να δεχτώ στα ρουθούνια μου τις μυρωδιές της Δύσης. Ο κόσμος μου ήταν στενός· καιγόμουν να τον πλατύνω.

Γιατί ήταν εκείνος ο καιρός των ταξιδιών. Έτσι ήταν.

Τώρα, κάτω από τούτη τη γέρινη ελιά –θα έχει ζήσει και διακόσια χρόνια, παλιά ο κήπος του σπιτιού ήταν χωράφι– μπορώ να κοιτάζω πίσω το μονοπάτι. Αν μία φορά μόνο ζήσουμε σαν άνθρωποι στη γη, αν έχουμε μια και μοναδική ευκαιρία, δεν μας παίρνει να μετανιώσουμε, το βλέπω. Να μαλακώσουμε όμως...

Ήταν εκείνος ο καιρός των ταξιδιών. Έτσι ήταν. Τώρα ήρθε ο καιρός των δέντρων...

#twitterfiction

Αναζητώντας τους προδρόμους

Λέγεται πως κατά τη διάρκεια μιας φιλικής συζήτησης κάποιος ζήτησε από τον Ernest Hemingway να σκεφτεί μια πολύ σύντομη ιστορία, και εκείνος κατέληξε στις ακόλουθες έξι λέξεις:

For sale; baby shoes, never worn.

#Tweet_Stories

(1)

Η μελισσούλα με επισκέφθηκε μια άνοιξη, αποφασισμένη να φτιάξει φωλιά στην 38η μπούκλα μου, με προνομιακή θέα στο αριστερό μου σκουλαρίκι!

Αλεξάνδρα Αραβαντινού

(2)

Ζητάς εναγωνίως δουλειά, δεν ιδρώνει το αυτί κανενός, κι έπειτα όλοι δηλώνουν συγκλονισμένοι στα κανάλια με την αποτυχία σου.

Μανώλης Ανδριωτάκης

(3)

Έχω ένα πόδι. Κι ένα δεκανίκι. Πόλεμος, Νάρκη, Κόλαση. Σε βλέπω στα φανάρια. Σου χαμογελώ - μα μέσα μου πεθαίνω. Είμαι η Μαρία η Σέρβα.

Βάσω Αποστολοπούλου-Αναστασίου

(4)

Δεν σ' αγαπάω πια, της είπε και της ράγισε την καρδιά. "Είμαι μάγισσα" του είπε, και ξερίζωσε τη δική του.

Ρωμανός Αργυρόπουλος-Ιωάννου

Tweet_Stories | Λογοτεχνία σε 140 χαρακτήρες

Έξι ισπανόφωνα μικροδιηγήματα

1

Λάθος

Ήταν τυφλός και περπατούσε στην οδό Φλορίδα μ' ένα λευκό μπαστούνι, στηριγμένος στον βραχίονα μιας δυνατής κοπέλας, όμως δεν ήταν ο Μπόρχες. 1

David Lagmanovich

2

Μικρά κορμιά

Τα παιδιά μπήκαν στο σπίτι και διέλυσαν τα κλουβιά. Η γυναίκα βρήκε τις σορούς και τρελάθηκε. Τα πουλιά δεν επέστρεψαν ποτέ.

Triunfo Arciniegas

3

Κατάληξη

Καθώς έγραφε το συντομότερο παραμύθι της ζωής του, ο θάνατος έγραψε ένα άλλο, πιο σύντομο ακόμη: έλα.

Juanjo Ibanez

4

Η σφαίρα

Καθώς ανέβαινε όλο και πιο ψηλά, η σφαίρα έκλαιγε βλέποντας το παιδί ν' απομακρύνεται.

Miguel Guel Saiz Álvarez

Πυκνώνω το κείμενό μου σε tweet story

ή γράφω ένα tweet story με
αφορμή το κείμενό μου

- ◎ Το πολύ 140 χαρακτήρες
- ◎ Πύκνωση
- ◎ Ένταση

